

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci žalobce **V. B.**, bytem N. H., S., proti žalovanému **Ministerstvu obrany**, se sídlem Tychonova 221/1, Praha 6 – Dejvice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. X,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 4. 2. 2016 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2015, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl tak, že zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. X. Tímto usnesením žalovaný zastavil řízení o žalobcově žádosti ze dne 21. 9. 2015 o změnu poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění podle § 81 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci sociálního zabezpečení“) pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ztotožnil závěrem prvostupňového usnesení, že žalobcova žádost ze dne 21. 9. 2015 je zjevně právně nepřipustná. Konstatoval, že žalobce byl dne 31. 8. 1993 propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání a následně mu byl přiznán výsluhový příspěvek do dosažení 60 let věku podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění účinném do 31. 3. 1995 (dále jen „zákon č. 76/1959 Sb.“). Na základě § 37a ve spojení s § 33 odst. 9 zákona č. 76/1959 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 1995, byla přehodnocena doba konání služby rozhodná pro nárok na výsluhový příspěvek a jeho výši. Po novém zápočtu žalobce splňoval nárok na výsluhový příspěvek pouze po dobu dvou let od propuštění ze služby, tj. do 31. 8. 1995. Úprava byla provedena rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) ze dne 18. 7. 1995, č. j. 53105305424103. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 9. 1995, č. j. 34/21-1084-44/2. Výsluhový příspěvek je jednou z výsluhových náležitostí, které nemají charakter dávky důchodového pojištění. Návrh žalobce na zahájení řízení o změně výsluhového příspěvku na dávku důchodového pojištění je proto podle žalovaného neoprávněný a mimo rámec platných právních předpisů. Jde o zjevně právně nepřipustnou žádost.

Žalobce namítl, že mu byl výsluhový příspěvek přiznán rozhodnutím VÚSZ ze dne 20. 9. 1993, č. j. 53105305424103, a to od 1. 9. 1993 do 21. 12. 2014. Rozhodnutím VÚSZ ze dne 18. 7. 1995, č. j. 53105305424103 (dále též jen „rozhodnutí o úpravě příspěvku“), mu byl výsluhový příspěvek upraven. Pouze v odůvodnění rozhodnutí o úpravě příspěvku však bylo uvedeno, že mu výsluhový příspěvek náleží pouze po dobu dvou roků, tj. od 1. 9. 1993 do 31. 8. 1995. Dále uvedl, že mu rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2010, č. j. X (dále jen „rozhodnutí o starobním důchodu“) byl přiznán starobní důchod. Při rozhodování o přiznání důchodu však nebyl proveden souběh dávek podle § 134 a § 165 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vojácích z povolání“). Žalovaný se touto námitkou v napadeném rozhodnutí nezabýval, přestože podle § 88 odst. 4 zákona o organizaci sociálního zabezpečení není podanými námitkami vázán. Žalobce rovněž tvrdil, že výsluhový příspěvek, který mu byl přiznán rozhodnutím VÚSZ ze dne 20. 9. 1993, je dávkou důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, kterou nelze snížit, změnit, pozastavit, odejmout nebo konfiskovat. Musí být žalobci vyplácen, neboť na základě čl. 87 odst. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení o koordinaci“), proti žalobci nesmí být uplatněn žádný předpis týkající se odnětí nebo omezení nároků žalobce. Namítal také, že Listina základních práv a svobod, vyhlášená pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“), a nařízení o koordinaci zaručují rovnost zacházení s oprávněnými osobami podle různých vnitrostátních předpisů, a žalovaný tak musí postupovat v souladu s § 165 zákona o vojácích, jako u ostatních oprávněných. Konečně namítl, že žalovaný nemohl v řízení podle ustanovení § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení postupovat podle § 45 odst. 3 správního řádu a ukončit jej usnesením o zastavení řízení, neboť musí vždy vydat rozhodnutí podle § 86 odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení o tom, zda dávka náleží nebo nenáleží. Poukázal přitom na skutečnost, že orgány žalovaného rozhodují podle § 9 zákona o organizaci sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil a provádějí jejich výplatu. O výsluhovém příspěvku se rozhoduje rovněž v řízení podle zákona o organizaci sociálního zabezpečení s tím rozdílem, že nerozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení, ale žalovaný.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se domnívá, že Krajský soud v Praze není místně příslušný k projednání a rozhodování této věci, neboť napadené rozhodnutí není meritorní povahy. Jedná se o procesní rozhodnutí podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, a proto nejde o věc důchodového zabezpečení. K řízení o žalobě je místně příslušný Městský soud v Praze. Dále mj. uvedl, že výsluhové náležitosti jsou dávky, které jsou vojákům z povolání přiznávány po jejich propuštění ze služebního poměru (a před splněním podmínek nároku na důchodovou dávku) podle zvláštních právních předpisů ve zcela jiném právním režimu, než ve kterém jsou přiznávány dávky důchodového pojištění. Skutečnost, že výsluhový příspěvek je zvyšován stejným způsobem a ve stejných termínech neznamena, že má charakter dávky důchodového pojištění. Druhy důchodů jsou vymezeny v § 4 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Předpisy o organizaci a řízení sociálního zabezpečení platí pro řízení o výsluhových náležitostech pouze v případech, kdy není ve zvláštních předpisech stanoveno jinak. Dále uvedl, že nárok na výsluhový příspěvek žalobci zanikl v roce 1995 ze zákona v souvislosti se zákonem č. 34/1995 Sb., kterým se doplňuje zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 34/1995 Sb.“). V této souvislosti rovněž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95, uveř. pod č. 107/1996 Sb. Na žalobce nedopadá ustanovení § 165 zákona o vojácích z povolání, neboť jsou jím od 1. 12. 1999 upraveny pouze nároky poživatelů výsluhových příspěvků vyplácených k uvedenému datu a těch, u nichž došlo k obnově výplaty výsluhového příspěvku podle § 165 odst. 7 zákona o vojácích z povolání. Nesprávný je i odkaz žalobce na nařízení o koordinaci, neboť výsluhové příspěvky nepatří do jeho věcné působnosti, jak vyplývá z čl. 3 tohoto nařízení. Žalobcova žádost je zcela zjevně právně neopodstatněný souhrn nepochopitelně vykonstruovaných požadavků, kdy se zaniklý nárok na výsluhový příspěvek má považovat, v rozporu s právním řádem, za důchod podle zákona o důchodovém pojištění. Po samotném přečtení takového podání je zřejmé, že mu nelze vyhovět a není, resp. nebylo potřeba žádného dokazování ani zjišťování pro učinění závěru, že žádost je zjevně právně nepřipustná.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že podle jeho názoru je výsluhový příspěvek dávkou důchodového pojištění, neboť podle § 142 zákona o vojácích z povolání žalovaný o výsluhových náležitostech vojáků z povolání rozhoduje v řízení podle právních předpisů o organizaci a řízení ve věcech důchodového pojištění, tedy zákona o organizaci sociálního zabezpečení. Odkázal také na oznámení o zvýšení výsluhového příspěvku ze dne 8. 11. 1994, kde je výsluhový příspěvek označen jako druh důchodu a na zákony upravující zvyšování důchodů (č. 255/1993 Sb., č. 183/1994 Sb. a č. 76/1995 Sb.), podle nichž ke zvyšování výsluhového příspěvku docházelo. Z toho dovodil, že výsluhový příspěvek je podle § 89 zákona o důchodovém pojištění považován za částečný invalidní důchod a ode dne splnění nároku na starobní důchod je považován za starobní důchod. Výsluhový příspěvek je dávkou důchodového pojištění příslušníků ozbrojených sil, která patří do zvláštního systému sociálního zabezpečení a liší se od obecného systému sociálního zabezpečení. Dopadá na něj tedy nařízení o koordinaci. V této souvislosti také poukázal na § 33 odst. 5 zákona č. 76/1959 Sb., podle něž při souběhu výsluhového příspěvku se starobním, invalidním, částečným invalidním důchodem nebo důchodem za výsluhu let náleží oprávněnému podle jeho volby buď příspěvek, nebo důchod, což podle názoru žalobce znamená, že když si při volbě mezi příspěvkem a starobním důchodem oprávněný zvolí příspěvek, je tento považován za starobní důchod. Dále k tvrzení žalovaného o nepřipustnosti Krajského soudu v Praze

vedl, že usnesení o zastavení řízení vůbec nemělo být vydáno, neboť ustanovení správního řádu se na řízení podle zákona o organizaci sociálního zabezpečení nepoužijí, protože ten obsahuje ve vztahu ke správnímu řádu zvláštní právní úpravu. To žalobce vyvodil z ustanovení § 86 odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, podle nějž se rozhodnutí ve věcech důchodového pojištění vydává písemně, z čehož plyne, že žalovaný měl rozhodnout rozhodnutím a nikoliv usnesením. K tvrzení žalovaného, že nárok žalobce na výsluhový příspěvek zanikl, uvedl, že výsluhový příspěvek nemohl zaniknout přímo ze zákona, protože odejmutí se provádí vždy na základě rozhodnutí, které ale nikdy nebylo vydáno. Výrok rozhodnutí o úpravě příspěvku totiž nestanovil zastavení vyplácení příspěvku a odůvodnění nenabývá právní moci. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s posouzením jeho žádosti jako zjevně právně nepřipustné dle § 45 odst. 3 správního řádu a zopakoval svůj názor, že v řízení podle § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení musí být vydáno rozhodnutí ve věci samé, tj. o změně výše důchodu, neboť jen toto je v působnosti žalovaného. Žalobce konečně uvedl, že zákon č. 34/1995 Sb. byl zrušen ústavním zákonem č. 162/1998 Sb., kterým se mění Listina základních práv a svobod, s účinností od 1. 1. 1999, protože podle § 1 tohoto zákona (mínil však patrně čl. 1 Listiny) ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou. Dnem účinnosti tohoto zákona pozbyla účinnosti ustanovení, která s Listinou nejsou v souladu.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci byl rozhodnutím VÚSZ ze dne 20. 9. 1993 přiznán od 1. 9. 1993 do 21. 12. 2014 výsluhový příspěvek podle ustanovení § 33 zákona č. 76/1959 Sb.

Dne 18. 7. 1995 vydal VÚSZ rozhodnutí o úpravě příspěvku, v němž změnil výši výsluhového příspěvku přiznaného žalobci. V odůvodnění pak uvedl, že na základě § 33 odst. 9 ve spojení s § 37a zákona č. 76/1959 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 1995, byl přehodnocen zápočet doby činné služby rozhodné pro výpočet výsluhového příspěvku, který žalobci nově náleží pouze od 1. 9. 1993 do 31. 8. 1995. Dále uvedl, že dnem 1. 4. 1995 ruší předchozí rozhodnutí ze dne 20. 9. 1993, č. j. č. j. 53105305424103. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 9. 1995, č. j. 34/21-1084-44/2, tak že odvolání nevyhověl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 1. 2010, č. j. X, byl žalobci přiznán od 1. 1. 2010 starobní důchod.

Dne 22. 9. 2015 podal žalobce k žalovanému podání označené jako „návrh na zahájení řízení o změně poskytování dávky důchodového pojištění podle § 81 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.“ (dále jen „žádost“). Touto žádostí se domáhal, aby mu byla doplacena procentní výměra důchodu – výsluhového příspěvku ve výši 5.447,- Kč ode dne 1. 9. 1995 do dne 31. 12. 2009 se všemi zvýšeními, která k němu náleží; aby mu byla doplacena základní výměra důchodu od dne 1. 4. 1996 do dne 31. 12. 2009; a aby mu byla ode dne přiznání starobního důchodu (1. 1. 2010) doplácena částka ve výši rozdílu mezi procentní výměrou starobního důchodu a výsluhového příspěvku. Žádost žalobce založil na tvrzení, že výsluhový příspěvek se považuje za částečný invalidní důchod, což mělo plynout z toho, že podle poučení uvedeného v rozhodnutí, jímž mu byl příspěvek poprvé přiznán, se uvádí, že se zvyšuje stejným způsobem jako částečný invalidní důchod; že mu byl valorizován jako částečný invalidní důchod podle zákonů č. 255/1993 Sb., č. 183/1994 Sb. a 76/1995 Sb.; a že v oznámeních o těchto valorizacích byl označen jako „důchod“. Tento

„příspěvek – částečný invalidní důchod“ podle žalobce podle zákona č. 100/1988 Sb. nezaniká časem a nemohl zaniknout ani v důsledku přijetí zákona č. 34/1995 Sb. Uváděl, že rozhodnutí o úpravě příspěvku nikdy nenabýlo právní moci v části, kterou mu byl příspěvek odejmut, neboť se jednalo o část označenou jako odůvodnění. Rozhodnutím o úpravě příspěvku mu proto byl „příspěvek – částečný invalidní důchod“ nezákonně odebrán.

Usnesením ze dne 16. 10. 2015, č. j. X, žalovaný řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro její zjevnou právní nepřípustnost. Proti tomuto usnesení podal žalobce námitky, které žalovaný posoudil jako odvolání, a napadeným rozhodnutím je zamítl a usnesení potvrdil.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tímto postupem souhlasil a souhlas žalobce je presumován podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 37a zákona č. 76/1959 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 1995, pokud byl podle dosavadních nebo dřívějších předpisů výsluhový příspěvek vyměřen vyšší, než jaký náleží při zápočtu doby zaměstnání podle § 33 odst. 9, nebo pokud byl podle dosavadních nebo dřívějších předpisů výsluhový příspěvek vyměřen, ačkoliv při zápočtu doby zaměstnání podle § 33 odst. 9 nenáleží, sníží se ode dne účinnosti tohoto zákona tento příspěvek na výši odpovídající zápočtu doby zaměstnání podle § 33 odst. 9 nebo se jeho výplata zastaví. Nové vyměření sníženého příspěvku se provede nejpozději do 31. října 1995; do nového vyměření příspěvku se jeho výplata pozastavuje.

Podle § 134 zákona o vojácích z povolání při souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na invalidní důchod anebo starobní důchod z důchodového pojištění se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, je-li vyšší než některý z uvedených důchodů, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem.

Podle § 165 zákona o vojácích z povolání se výsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni účinnosti tohoto zákona, a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon. Poživateli výsluhového příspěvku, který mu byl přiznán podle právních předpisů účinných před 1. prosincem 1999 do 60 let věku, bude na základě jeho žádosti vyplácen výsluhový příspěvek za podmínek stanovených ve větě první, a to nejdéle do 60 let věku. Nejpozději při dosažení 60 let věku mu náleží výsluhový příspěvek za podmínek stanovených v § 134.

Podle § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení se řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění zahajuje na základě písemné žádosti nebo z moci úřední orgánem, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.

Podle § 45 odst. 3 správního řádu žádost nesmí být zjevně právně nepřípustná. Takovou žádost správní orgán neprojednává a řízení zastaví (§66). Usnesení se oznamuje účastníkům, kteří byli o zahájení řízení uvědoměni. Podle § 66 odst. 1 písm. b) téhož zákona řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřípustná.

Soud se nejprve zabýval otázkou místní příslušnosti k projednání a rozhodnutí věci, neboť žalovaný namítal, že místně a věcně příslušný k řízení je Městský soud v Praze. Soud s tímto názorem nesouhlasí. Z obsahu žalobcovy žádosti je zřejmé, že se domáhal doplacení dávky důchodového pojištění, přičemž z obsahu žádosti (a shodně i z obsahu žaloby) vyplývá, že za dávku důchodového pojištění konstantně označuje výsluhový příspěvek. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení o žádosti podle § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení, ve kterém se rozhoduje o změně přiznané dávky důchodového pojištění. Z toho plyne, že předmětem řízení byla dávka důchodového pojištění. Podle § 7 odst. 3 s. ř. s. je ve věcech důchodového pojištění k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště, tedy v daném případě Krajský soud v Praze.

Na místní příslušnosti zdejšího soudu nic nemění ani skutečnost, že řízení bylo ukončeno usnesením o zastavení řízení pro zjevnou právní nepřipustnost žádosti podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Pro posouzení místní příslušnosti soudu podle § 7 odst. 3 s. ř. s. je rozhodné, v jaké věci bylo vedeno řízení před správními orgány, nikoliv způsob vyřízení věci. Veškerá rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení vydaná v řízeních, která se týkají dávek důchodového pojištění, jsou rozhodnutími ve věci důchodového pojištění, a to bez ohledu na to, zda se jedná o rozhodnutí ve věci samé nebo procesní [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 6. 2014, č. j. 7 Ads 55/2014 – 30, publ. pod č. 3131/2014 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz]. Pokud by ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s. rozlišovalo mezi meritorními a procesními rozhodnutími, musel by tak zákon stanovit výslovně (srov. též bod 9 rozsudku NSS ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 As 62/2010 – 68). Lze tedy uzavřít, že podle § 7 odst. 3 s. ř. s. je místně příslušný k projednání a rozhodování této věci zdejší soud.

Před vlastním posouzením námitek žalobce lze obecně uvést, že podle ustálené judikatury NSS je žádost zjevně právně nepřipustná ve smyslu ustanovení § 45 odst. 3 správního řádu, pokud je již ze samotné žádosti na první pohled patrné, že jí nelze vyhovět, nikoliv teprve z výsledků dalšího dokazování či zjišťování (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2008, č. j. 2 As 74/2007 – 55, publ. pod č. 1633/2008 Sb. NSS).

Žalobce nejprve namítal, že v rozhodnutí o starobním důchodu nebyla aplikována ustanovení § 134 a § 165 zákona o vojácích z povolání. Zároveň namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. V této souvislosti je třeba připomenout, že předmětem přezkumu je pouze napadené rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno usnesení o zastavení řízení pro zjevnou právní nepřipustnost žalobcem podané žádosti. Uvedená námitka však směřuje proti rozhodnutí o starobním důchodu, nikoliv proti napadenému rozhodnutí žalovaného. Žalobce se ve své žádosti změny poskytování nebo výše starobního důchodu nedomáhal. Žalobou nelze takto zpětně měnit žádost a rozšiřovat vymezený předmět správního řízení (§ 41 odst. 8 správního řádu). Námitka se nijak nedotýká skutečností obsažených v žádosti, ani jejich právního hodnocení žalovaným. Z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí je tato námitka tudíž zcela irelevantní. Navíc není ani zřejmé, jak by se případný zápočet podle § 134 zákona o vojácích z povolání mohl projevit na výši přiznaného starobního důchodu. Ustanovení § 134 a § 165 zákona o vojácích z povolání se vztahují na výsluhový příspěvek a právě jeho výše se mění v závislosti na tom, zda byl nebo nebyl přiznán invalidní nebo starobní důchod (§ 134 zákona o vojácích z povolání), zatímco výše starobního důchodu zůstává nezměněna. K namítané nepřezkoumatelnosti dále soud konstatuje, že žalobce shora uvedená tvrzení v podaných

námítkách proti usnesení neuplatnil. Nebyl proto důvod, aby se žalovaný případnou aplikací § 134 a § 165 zákona o vojácích z povolání zabýval, a to ani z úřední povinnosti podle § 88 odst. 4 třetí věty zákona o organizaci sociálního zabezpečení, neboť tato ustanovení na posouzení dané věci nedopadají. Žalovaný dostatečně odůvodnil závěr o tom, že výsluhový příspěvek náležel žalobci pouze do 31. 8. 1995, čímž aplikaci uvedených ustanovení zákona o vojácích z povolání vyloučil. Soud tedy posoudil uvedené žalobní námítky jako nedůvodné.

Žalobce dále tvrdil, že výsluhový příspěvek je důchod z důchodového pojištění, který nelze snížit, změnit, pozastavit, odejmout nebo konfiskovat; že proto na základě čl. 87 odst. 6 nařízení o koordinaci proti žalobci nesmí být uplatněn žádný předpis týkající se odnětí nebo omezení nároků žalobce; a že jeho nevyplácením byla porušena zásada rovnosti zaručená Listinou a nařízením o koordinaci. Tento výsluhový příspěvek mu byl navíc nezákonně odňat, protože výrok o odnětí byl v rozhodnutí o úpravě příspěvku uveden v části nazvané jako odůvodnění.

Lze předně konstatovat, že žalobce v žádosti a dalších podáních konzistentně výslovně odkazoval na řízení dle § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení. V tomto řízení příslušný orgán rozhoduje o *změně* poskytování nebo *výše již přiznané dávky* důchodového pojištění. Základním předpokladem právní přípustnosti žádosti tedy je, že se žadatel domáhá změny dávky důchodového pojištění, která mu již dříve byla přiznána a stále mu je poskytována. Žalobce nenamítal, že by jeho žádost měla být žalovaným projednána v řízení o přiznání dávky důchodového pojištění podle § 81 odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení a to zjevně z důvodu, že se domnívá, že výsluhový příspěvek mu nebyl odejmut a měl mu být vyplácen po celou dobu od jeho přiznání.

Soud má za to, že výsluhový příspěvek byl žalobci odňat pravomocným rozhodnutím o úpravě příspěvku. V této souvislosti ovšem nelze souhlasit s názorem žalovaného, že zanikl přímo ze zákona, naopak § 37a zákona č. 76/1959 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 1995, počítá s tím, že má dojít k novému vyměření. Podle druhé věty za středníkem citovaného ustanovení byla do nového vyměření pouze pozastavena výplata výsluhového příspěvku. V dané věci bylo o novém vyměření výsluhového příspěvku rozhodnuto rozhodnutím o úpravě příspěvku. Rozhodnutí o úpravě příspěvku přitom netrpí takovými vadami, aby bylo možné uvažovat o jeho nicotnosti. Splňuje veškeré náležitosti vyžadované § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „zákon o správním řízení“) a bylo vydáno věcně a místně příslušným správním orgánem v rámci jeho zákonné působnosti. Ačkoliv, jak žalobce upozorňuje, je výrok o zrušení rozhodnutí o přiznání výsluhového příspěvku skutečně nesprávně obsažen v odůvodnění, nelze pochybovat, o čem a jak VÚSZ rozhodl. Z rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku je seznatelné, že výsluhový příspěvek byl žalobci přiznán pouze po dobu dvou let, tj. od 1. 9. 1993 do 31. 8. 1995 a že s účinností od 1. 4. 1995 byla upravena jeho výše. Z odůvodnění rozhodnutí je rovněž zřejmé, na základě jakého právního ustanovení byl výsluhový příspěvek nově vyměřen. Otázka případné nezákonnosti je pro posouzení dané věci zcela bez významu, neboť i pro nezákonná rozhodnutí správních orgánů platí presumpce jejich správnosti, z čehož mj. plyne, že dokud nedojde k zrušení rozhodnutí, soud, resp. i žalovaný, z něj vychází (§ 52 odst. 2 s. ř. s., resp. § 57 odst. 3 správního řádu) a žalobce se jím musí řídit. Proti rozhodnutí o úpravě příspěvku ostatně podal odvolání, v němž brojil výlučně proti výroku o odejmutí, a to aniž by rozporoval jeho uvedení v části označené jako odůvodnění. Zákonnost rozhodnutí o úpravě výsluhového příspěvku následně odvolací orgán přezkoumal a rozhodnutí potvrdil. Takto pravomocně odňatá dávka proto nemůže být

předmětem řízení dle § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení a právní úprava žalovanému neumožňuje, aby žádosti žalobce vyhověl. Žalovaný nemusel provádět žádná zjištění ani dokazování, aby k tomuto závěru došel, neboť o tom, že výsluhový příspěvek byl žalobci pravomocně odňat, resp. přiznán pouze do 31. 8. 1995, nejsou žádné pochybnosti.

Žalobce se nyní nemůže domáhat vyplacení výsluhového příspěvku pouze na základě vlastního svérázného výkladu právních předpisů upravujících organizaci sociálního zabezpečení a předpisů o výsluhových náležitostech vojáků z povolání, z nichž dovozuje, že nárok na výsluhový příspěvek mu nezanikl a je třeba ho nyní posuzovat jako dávku důchodového pojištění. Výsluhový příspěvek není, ani nikdy nebyl dávkou důchodového pojištění. Druhy dávek důchodového zabezpečení v době vydání rozhodnutí přiznávajícího žalobci výsluhový příspěvek (20. 9. 1993) taxativně stanovil § 7 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení; nyní jsou druhy důchodů upraveny v § 4 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Výsluhový příspěvek není ani v jednom z těchto ustanovení uveden. Takový závěr nelze dovodit ani z § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání, neboť toto ustanovení pouze upravuje procesní otázky organizace a rozhodování o výsluhových náležitostech vojáků z povolání. Stanoví, že není-li v zákoně o vojácích z povolání stanoveno jinak, použijí se ustanovení zákona o organizaci sociálního zabezpečení. To však nic nemění na hmotněprávní povaze tohoto nároku. Závěr, že výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění, paradoxně potvrzují i argumenty, na nichž žalobce staví svůj názor o opaku. Zvyšování výsluhového příspěvku se zakládalo na § 33 odst. 7 zákona č. 76/1959 Sb., který stanovil, že přiznaný výsluhový příspěvek se zvyšuje ve stejných termínech a stejným způsobem jako částečný invalidní důchod. Pokud by výsluhový příspěvek, jak žalobce tvrdí, byl částečným invalidním důchodem, postrádalo by toto ustanovení jakéhokoli smyslu a ke zvyšování by docházelo přímo na základě zákonů o zvyšování důchodů, které invalidní důchody do své působnosti vždy explicitně zahrnují [viz např. § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/1993 Sb.]. Totéž platí pro argument, že v řízení o výsluhovém příspěvku se postupuje podle zákona o organizaci sociálního zabezpečení. Pokud by příspěvek byl dávkou důchodového pojištění, postupovalo by se podle tohoto zákona automaticky, bez nutnosti výslovného odkazu v ustanoveních § 33d odst. 2 zákona č. 76/1959 Sb., resp. § 142 odst. 4 zákona o vojácích z povolání. Ani skutečnost, že výsluhový příspěvek byl v oznámení o jeho zvyšování ze dne 8. 11. 1994 zjevně nesprávně označen jako důchod, nemohlo žalobci založit legitimní očekávání, že se skutečně jedná o dávku z důchodového pojištění. Jedná se o nahodilé a právně nezávazné označení, které nemá oporu v relevantních právních předpisech.

Je tedy třeba odmítnout jako zcela nesprávnou argumentaci, v rámci níž žalobce prezentuje výsluhový příspěvek, který mu byl pravomocně odňat, resp. přiznán pouze do 31. 8. 1995, jako dávku důchodového pojištění. Takový názor je v rozporu s právními předpisy upravujícími výsluhové náležitosti vojáků z povolání a předpisy upravujícími dávky důchodového pojištění, jejich organizaci a řízení o těchto nárocích. Výsluhový příspěvek žalobci náležel pouze do 31. 8. 1995, nárok na další vyplacení výsluhového příspěvku do 60 let věku mu byl pravomocně odňat. Žalobce se tedy nemůže za současného stavu domáhat jeho zpětného doplacení v režimu zákona o důchodovém pojištění pouze na základě svého subjektivního názoru, že výsluhový příspěvek má povahu dávky důchodového pojištění. Již z obsahu žádosti je tedy na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. Žalovaný proto správně posoudil žádost jako zjevně právně nepřipustnou podle § 45 odst. 3 správního řádu a řízení

zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Soud tedy uvedené námitky žalobce posoudil jako nedůvodné.

Pokud jde o námitky, v jejichž rámci žalobce namítal, že odejmutím výsluhového příspěvku a postupem správních orgánů došlo k porušení zásady rovného zacházení a ústavně zaručených práv vyplývajících z Listiny, soud pouze odkazuje na nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 28. 2. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 9/95, uveř. pod č. 107/1996 Sb. Ústavní soud se v tomto nálezu zabýval posouzením ústavnosti zákona č. 34/1995 Sb., na základě něhož došlo s účinností od 1. 4. 1995 k přehodnocení započitatelné doby pro nárok na výsluhový příspěvek vojáků z povolání. Dospěl přitom k závěru, že tento zákon není protiústavní. V této souvislosti nemůže obstát ani názor, že zákon č. 34/1995 Sb. byl zrušen ústavním zákonem č. 162/1998 Sb., neboť tímto zákonem došlo pouze ke změně čl. 8 odst. 3 Listiny.

Žalobci nelze přisvědčit ani v názoru, že se na danou věc vztahuje úprava obsažená v nařízení o koordinaci. Jak správně uvedl žalovaný, výsluhové příspěvky nepatří do věcné působnosti stanovené v čl. 3 nařízení o koordinaci. Argumentace žalobce týkající se aplikace nařízení o koordinaci v dané věci tedy není příléhavá.

Konečně žalobce namítl, že žalovaný nemohl v řízení o návrhu podle § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení postupovat podle § 45 odst. 3 správního řádu, neboť musí vždy rozhodnout meritorně. S názorem, že § 86 odst. 1 zákona o organizaci sociálního zabezpečení vylučuje použití podle § 45 odst. 3 správního řádu, nelze souhlasit. Ustanovení § 86 odst. 1 a § 81 odst. 2 zákona o organizaci sociálního zabezpečení nelze vykládat tak, že v řízení podle tohoto zákona nelze vydat procesní rozhodnutí (usnesení) podle správního řádu. Pojem „rozhodnutí“ užívaný zákonem o organizaci sociálního zabezpečení nepochybně zahrnuje jakákoliv rozhodnutí, tedy nejen meritorní (srov. výše citovaný rozsudek NSS ze dne 26. 6. 2014, č. j. 7 Ads 55/2014 – 30). Opačný výklad by vedl ke zcela absurdním důsledkům, kdy by nebylo možné např. zastavit řízení pro zpětvzetí žádosti (§ 66 správního řádu) nebo z důvodů stanovených samotným zákonem o organizaci sociálního zabezpečení (§ 83b tohoto zákona). Ustanovení tohoto zákona neobsahují speciální právní úpravu k § 45 odst. 3, resp. § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu ani je výslovně nevylučují a žalovaný podle nich správně postupoval. Soud se tedy neztotožnil ani s touto námitkou žalobce.

S ohledem na shora uvedené závěry soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, příslušela by mu tedy náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. dubna 2017

Mgr. Jan Čížek, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Pavlína Švejdová